Colecție coordonată de
Iustina Croitoru

Scriitoare recompensată cu Romantic Times Book Club's Award, **Michelle Cunnah** face valuri cu romanele sale scrise într-un stil alert și foarte amuzant. Deși s-a născut în Sheffield, Marea Britanie, și-a petrecut copilăria în fascinanta Africă de Sud. Începe să scrie încă din adolescență, transformând basme cunoscute în scenarii. După ce schimbă mai multe joburi și călătorește în jurul lumii împreună cu soțul ei, Michelle își face debutul în literatură în 2003 cu romanul *32AA*, care câștigă Romantic Times Book Reviews Award, fiind desemnat cel mai bun roman *chick lit* al anului. Continuarea lui, *Call Waiting* (2004), se numără printre finalistele aceluiași premiu, ca și ***Confesiunile unei iubărețe*** (*Confessions of a Serial Dater*, 2005), care se bucură de un uriaș succes. În 2006 Michelle Cunnah își surprinde cititorii prin publicarea în antologia, celebră de-acum, *Welcome to Wisteria Lane* a povestirii *Desperately Seeking Susan*, despre eroina faimosului serial TV *Neveste disperate*. În afară de romanele *chick lit*, autoarea scrie și romane pentru *young adults* (*Almost Fabulous*, 2008, și *Totally Fabulous*, 2009).

Michelle Cunnah

Confesiunile unei iubărețe

Traducere din engleză de
DANA ZĂMOSTEANU

HUMANITAS
fiction

Pentru Kevin, Rhiannon și Gareth

1
Problema profiterolului

Confesiunea lui Rosie:
Uneori, aș vrea să fiu o broască-țestoasă.
Printre multe alte calități minunate, țestoasele pot respira cu fundul, ceea ce ar fi o abilitate destul de nimerită și sigură, mai ales în caz de pericol de moarte prin asfixiere…
Partea proastă ar fi că aș fi vânată sau ucisă accidental până la dispariția speciei, ceea ce nu-i grozav deloc. Dar cel puțin n-ar trebui să stau până la sfârșitul cinei cu blestematul de șef al lui Jonathan…

Țara asta afurisită se duce dracului, tună Oribilul Șef la masă, cu mutra lui fălcoasă roșie de indignare și de prea mult brandy.

De obicei, eu sunt Rosie cea Calmă, Organizată, Cumpătată, de Încredere, Rațională, dar după două minute în prezența acestui om simt nevoia imperioasă de a-mi schimba obiceiurile de-o viață.

Sunt teribil de tentată să-l împung cu tocul unuia din pantofi, care mă strâng și-mi sporesc serios starea mizerabilă. Ar fi un experiment interesant să văd dacă tocul meu ascuțit ar dezumfla ceva din bigotismul lui încrezut și fățarnic.

Credeți-mă, nu am tendințe maniacale homicide, dar dezumflarea cu ajutorul tocului e o fantezie frumoasă… vă puteți imagina mizeria pe care Oribilul Șef ar face-o dacă chiar ar exploda? Tentant… dar gândiți-vă la curățenia și munca suplimentară pe care

ar trebui să o facă personalul hotelului. Nu le-aș face niciodată una ca asta.

Îmi scot pantofii strâmți sub masă în timp ce iubitul meu, Jonathan, îmi strânge prietenos mâna liberă și-mi zâmbește fermecător.

Inima-mi tresare, iar asta îmi amintește de ce sunt aici. Ca să pozez în imaginea companiei „potrivite" pentru Jonathan. Îi strâng și eu mâna drept răspuns. La urma urmei, nu-și face un obicei din a mă tortura cu Oribilul Șef, iar acum, că picioarele-mi sunt eliberate, mă simt deja de un milion de ori mai bine. Sângele îmi circulă din nou prin degete, ceea ce e întotdeauna un lucru bun.

Zâmbetul lui Jonathan se lărgește într-un fel care înseamnă „mai târziu", pentru că vinerea rămâne întotdeauna la mine peste noapte, și mă trece un mic fior. Acel „mai târziu" al lui Jonathan e din categoria celor foarte, foarte bune – nu chiar ca un cutremur, dar să spunem doar că tăblia patului trepidează…

Schițez un zâmbet fără noimă și mă întind după paharul cu vin. În speranța creării unei imagini „potrivite", transmit vibrații de genul „soția-companie perfectă". Și, deși comesenii nu sunt o companie tocmai plăcută, măcar Merlot-ul cu aromă de lemn afumat are multă personalitate. Așa că mă hotărăsc să mai beau un pic.

În timp ce-mi duc paharul la gură, am sentimentul foarte ciudat că cineva mă privește. Am avut sentimentul ăsta toată seara. Sunt sigură că nu-i doar în imaginația mea.

Mă uit pe furiș prin încăpere. Și îngheț la jumătatea sorbiturii, când privirea aproape mi se încrucișează cu cea a unui bărbat de la masa alăturată. Imediat ce-și dă seama că l-am surprins, își mută privirea înapoi la însoțitoarea lui. Însoțitoarea lui blondă, splendidă.

E frumos de pică, genul ăla foarte periculos și încântător. Genul ăla de frumusețe pentru care femeile stau la coadă ca să le frângă inima. Și cu toate că nu sunt imună la un pic de flatare masculină, nu pricep de ce se holbează la mine. Să nu mă înțelegeți greșit, sunt mai mult decât mulțumită de felul în care arăt. Știu că nu semăn cu spatele unui autobuz, dar n-aș putea fi niciodată confundată cu un supermodel.

Nu că aș fi cât de cât interesată de el: e doar un mod de a face timpul să treacă și de a mă detașa de Oribilul Șef…

Desigur, Oribilul Șef nu se numește așa. Îl cheamă Sidney Smythe-Lawrence și este director executiv la firma la care lucrează Jonathan. Dar așa îi spun eu în particular, pentru că e unul dintre cei mai nesuferiți oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

Închid gura și-mi concentrez atenția asupra desertului înainte să pot spune ceva grosolan, care le-ar strica seara lui Jonathan și comesenilor mei. Bineînțeles, n-aș face niciodată așa ceva…

Ah, grozav – profiterol. Ador profiterolul. Toată crema aceea adorabilă încapsulată în aluat delicios și mustind de ciocolată. Dar sunt așa de greu de mâncat. Vreau să spun, un profiterol e prea mare ca să-l îndeși în gură pe tot odată. Dacă aș fi acasă, exact așa aș proceda, dar nu-i tocmai lucrul pe care să-l poți face la o strângere de fonduri de Crăciun, în sala de bal a unui hotel șic, plin de oameni șic, nu-i așa?

Am să vă spun eu ce-i în neregulă cu țara asta, tună din nou Oribilul Șef.

„Vai, te rog, n-o face“, gândesc, dar nu spun. În schimb, separ delicat un profiterol din grămadă și încerc să-l tai cu latul furculiței de desert. Nu-i un profiterol de cea mai bună calitate, așa încât rezistă la

eforturile mele. Crema țâșnește din el, dar gogoașa dezumflată se încăpățânează să rămână întreagă. Inexplicabil, profiterolul îmi amintește de Oribilul Șef picurându-și perlele infatuate de bigotism peste lumea întreagă.

Numărul mare de șomeri! ne spune Sidney, plin de înțelepciune. E scandalos! Să refuzi să muncești pentru că dintr-o slujbă câștigi mai puțin decât din ajutorul de șomaj nu e, fir-ar a naibii, o scuză după părerea mea, susține el cu înflăcărare.

Rezistând dorinței stranii de a-l înjunghia pe Sidney cu furculița de desert, străpung în schimb coca dezumflată și-o bag în gură. Ăsta e secretul succesului meu. Ăsta e marele plan pentru a răzbate până la sfârșitul serii – de fiecare dată când Sidney spune ceva groaznic și pretinde să fie aprobat, îmi umplu pur și simplu gura, înlăturând astfel nevoia de a vorbi.

Mestec și mă uit pe furiș la comesenii mei. Încuviințează din cap înțelepțește, agățându-se de orice declarație a lui de parcă le-ar fi revelat sensul vieții, al lui Dumnezeu și al universului. Inclusiv Jonathan.

Jonathan se întoarce spre mine și-mi zâmbește din nou. Nu cu zâmbetul ăla fermecător, ci cu zâmbetul ăla de mulțumesc-că-îl-suporți-pe-dobitocul-ăsta. Bineînțeles că îl suport. La urma urmei, e perioada sărbătorilor. Anotimpul bunăvoinței… și-apoi, Jonathan e așa un scump.

Zâmbetul lui adorabil, angelic mă face să mă simt dintr-odată mai bine. E atât de drăguț și de atent – mai ales în ultima vreme. Tot ce am de făcut e să zâmbesc și să dau din cap pentru vreo două ore. Cât de greu poate să fie? Ba, pardon, să nu anticipez…

Pe șeful lui Jonathan l-am mai întâlnit doar de două ori până acum. Prima oară, la puțin timp după ce Jonathan și cu mine am început să ne întâlnim,

acum șase luni, la Sărbătoarea Verii organizată de companie, când mi-am vărsat „din greșeală“ cocktailul Bucks Fizz pe costumul lui alb de cricket… Sidney și mâinile lui rătăcitoare mă încolțiseră lângă cortul cu răcoritoare, și nu mi-a tihnit deloc. Era tot numai fălci mari și dinți galbeni drept în fața mea, expunând problema mamelor la locul de muncă – știam eu cât cheltuiește țara cu ajutoarele de maternitate și cu concediile părinților pentru copiii bolnavi? Și nu-i așa că eram o fată adorabilă, tot trăncănea el, apropiindu-se și mai mult de mine, și ce norocos era Jonathan, coate, ghionturi, clipiri din ochi. Aveam de ales: ori vărsam Bucks Fizz-ul, ori cotul lui neglijent se freca din nou de pieptul meu.

Și a doua oară, la Balul de Halloween, când a insistat să mă învârtă o tură pe ringul de dans. De fapt, chiar am vrut să-l împung în ochi cu nasul meu fals de vrăjitoare… Să fim rezonabili, în primul rând, dacă ochiul lui era așa de aproape de nasul meu, înseamnă că era prea aproape ca să fie în regulă, nu? Bleah! Dar în felul ăsta i-am pus o frână la mâna care hălăduia cu mult prea aproape de fundul meu decât ar fi fost politicos.

Lovește-i unde-i doare…

Cum Sidney își continuă tirada, inspir adânc. Și-mi umplu repede gura cu Merlot. Nu-i un plan chiar așa de bun să beau mai mult vin ca să-mi țin gura – și-așa abia pot merge cu pantofii ăștia strâmți. Pilită și încă și mai nesigură pe picioare, cu greu aș putea oferi imaginea „corectă“, nu?

Dar înainte de a apuca să-l opresc pe chelnerul sârguincios să-mi umple iarăși paharul, am din nou senzația aceea stranie că mă privește cineva.

Îmi arunc privirea spre masa de-alături…